

И, въпреки това, Чичо Стоянъ до края на днитѣ си запази своя веселъ нравъ. И пѣше своитѣ весели пѣснички за децата съ усмивка на уста, безъ да се оплаче отъ живота. Тойни е оставилъ следнитѣ сборки съ стихове: **Детска китка, Мѣхурко, Кривото и правото, Чичова китка, Детелинки, Кошерътъ, За малкитѣ, Чичовъ даръ** и др.

Заради такива стихотворения той дълго нѣма да бжде забравенъ отъ децата. Тѣ ще жаятъ за него, повтаряйки, когато поздравяватъ своитѣ родители за тѣхния празникъ, неговитѣ думи:

„Азъ поздравъ ти нося,
мила моя мамо!
Ида да ти кажа
тия думи само:

Съ твоя именъ празникъ
азъ те поздравявамъ,
тебе и на татко
здраве пожелавамъ“.

Г. Горнева

ЧУДНАТА КУТИЯ

Нашитѣ съседи бѣха богати хора. Тѣ нѣмаха деца и често ме викаха горе да ми се радватъ. Понѣкога ме караха да имъ пѣя. Следъ това ми напълняха джебчетѣ съ лакомства и ме пущаха. Господжата тогава ме цѣлуваше тихо по челото, и азъ виждахъ, какъ пропѣлзваше по една сълзица отъ дветѣ ѝ хубави очи.

Често съмъ чувалъ отъ татя да казва: „Добри хора, богати хора, но като си нѣматъ деца, мъртва имъ е къщата. Нѣма нито пѣсень, нито плачъ да се чуе. Такова богатство и отъ беднотия е по-лошо“. Па току се обърне къмъ насъ, децата, и викне:

— Я елате тука бре, палавници. Ха, така! Наредете се сега и ми изпѣйте една пѣсень. Ама тѣй, че цѣлиятъ градъ да ви чуе.

Ние се нареждахме и започвахме: кое „Шуми Марица“, кое „Тихъ бѣлъ Дунавъ“, кое „Бързо да вървимъ въ наука, ой, дружино млада“. Пѣхме, та се кжсахме.

Но единъ день стана чудо. Бѣше привечеръ. Татко тъкмо се бѣше прибралъ отъ работа, а мама шѣташе около огнището да приготви вечеря. Изведнажъ отъ богатитѣ ни съседи се чу пѣсень. Пѣеше нѣкаква жена. Единъ хубавъ, тънакъ гласъ, какъвто не бѣхме чували до тогава. Мама си остави работата и се заслуша. Тати се заогледа на всички страни и се мъчеше да разбере, отгде иде пѣсенята. Но, преди да се сѣти, запѣха много души. Пѣеше се въ хоръ.

— У съседитѣ е, — продума тати. Черковнитѣ пѣвци сж отишли у тѣхъ. Трѣбва да иматъ я именъ день, я...

Мама го прекжсна, преди тати да си довърши думата.

— Какъвъ ми ти именъ день, не знаешъ ли, че днесъ е дѣлникъ, като всѣки дѣлникъ? Нали цѣлъ день си работилъ?

— Дѣлникъ е, ама, ха де. Не чувашъ ли, — пѣвцитѣ отъ черква.

И, любопитенъ да научи часъ по-скоро, каква е тая работа, тати ме изпрати да видя, дали не свѣти гостната стая на съседитѣ. Тя бѣше откъмъ улицата. Отидохъ. Мърчеше. Свѣтѣше само ста-